

og tilse Arealet. De skal have et Sted at bo, men jeg har aldrig vidst, at man kunde bygge Huse, uden at der skulde arbejdes, man fik næsten den Opfattelse ved at høre det ærede Medlem Hr. Rode.

Det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen talte paa det radikale Venstres Vegne om Nedskæringen med Hensyn til Forsøgsstationerne vedrørende Planteavl, og hvis jeg opfattede det ærede Medlem rigtigt, lod det næsten til, at han allerede havde givet den højtærede Landbrugsminister Haandslag, at han var i Færd med at lade disse Stationer gaa bort fra Statsforsøgsvæsenet og over til Organisationerne. Jeg vil meget advare imod dette. Jeg tror ikke, at Staten i Længden vil spare derved; jeg tror, at det vil blive dyrere, naar man kommer udenfor det faste Grundlag, som Statens Planteavlsudvalg og Statens Forsøgsvæsen byder. Hvis det er dette, der ligger i det ærede Medlems Udtalelser, saa vil jeg meget advare derimod; og vi fra vor Side vil i hvert Fald modsætte os en saadan Ordning.

I øvrigt kan jeg slutte mig til de Bemærkninger, som det ærede Medlem kom med, idet disse jo nøje faldt sammen med min Kritik af Nedlæggelsen af den ene af Stationerne.

Til det ærede Medlem Hr. Holdgaard vil jeg gerne sige, at han kom med en Oplysning, der ikke kan være rigtig. Det ærede Medlem oplyste — vel sagtens for at dække, at han sammen med sit Parti er gaaet med til Nedskæringen paa Plantningsbevillingerne —, at man havde 37 000 Kr. fra Bevillingen i Fjor tilovers, og disse Penge kunde man jo nu bruge, og derfor kunde man nøjes med noget mindre i Aar. Jeg maa sige, at denne det ærede Medlems Oplysning ikke kan være rigtig. Det er en Regel, at det, man ikke bruger af en Bevilling det ene Aar, kan man ikke overføre til næste Aar, uden at det kommer op som en Nybevilling. Og jeg kan ikke tro, at Hedeselskabets Formand, der gennem en lang Aarrække har været Formand for Finansudvalget og der har været med til at kæmpe mod de saakaldte overgemte Bevillinger og netop har sørget for, at saadanne Beløb blev bevilget paa ny, har kunnet gøre det, jeg kan ikke tro, at man af Bevillingen i Fjor har kunnet spare 37 000 Kr., som man nu kunde lægge til Bevillingen i Aar, uden at man fik dette Beløb genbevilget. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem har Uret med Hensyn til denne Oplysning. Men hvis han har Ret, saa er det i allerhøjeste Grad paakrævet,

at man undersøger dette Forhold, og at man sørger for, at noget saadant ikke gentager sig. Jeg har undersøgt det sidste Statsregnskab. Den paagældende Bevilling har været paa 160 000 Kr., og Regnskabet udviser ogsaa 160 000 Kr. Bevillingen synes altsaa at være brugt. Men hvis det ærede Medlem har Ret i sin Oplysning, saa ved vi jo ikke, om dette passer. Ligger der noget skjult der? Ligger der noget i Hedeselskabets Kasse, som de gemmer til næste Aar? Sidste Aar var Bevillingen paa 144 000 Kr., og efter det ærede Medlems Opgivelse skulde der her være sparet 37 000 Kr., d. v. s., at der ikke skulde være brugt mere end 107 000 Kr. For saa vidt dette er rigtigt, kan jeg forstaa, at man kan gaa med til den Nedskæring, der her foreslaas, og saa faar man oven i Købet mere i Aar, selv efter Nedskæringen. Men, som sagt, jeg kan ikke tro, at det ærede Medlems Oplysning er rigtig; men hvis den er det, saa foreligger der her et i allerhøjeste Grad forkasteligt Forhold.

Med Hensyn til det Samraad, der har været om Store Vildmose, maa jeg sige, at det er jo meget pønt, naar det ærede Medlem Hr. Rode knuser en Taare ved dette og siger, at han gerne vilde, at den højtærede Landbrugsminister skulde optage denne Bevilling igen. Det hjælper imidlertid ikke saa forfærdelig stort, naar Bevillingen en Gang er gaaet sig en Tur. Det havde været bedre paa et tidligere Tidspunkt at støtte den daværende Regering; saa havde Bevillingen været en Kendsgerning, og det havde været vanskeligt at komme udenom den igen. I denne Bevilling som i de andre Bevillinger ligger der Arbejde. Og man kan vel sige, som den højtærede Landbrugsminister sagde —, den højtærede Minister brugte vist et forkert Udtryk, idet den højtærede Minister sagde, at man kan ikke modarbejde Arbejdsløsheden ved at sætte offentlige Arbejder i Gang; jeg tror dog ikke, den højtærede Minister vil vedstaa dette; han har sikkert ment, at man kunde ikke afskaffe Arbejdsløsheden —, man kan vel sige dette, men noget saadant har vi fra vor Side heller aldrig ment. Men det, vi har ment, er, at Staten ved at sætte ind i en for de private vanskelig Situation kan afhjælpe Arbejdsløsheden en Del. Og det var noget saadant, Kommunerne oppe i Vendsyssel anmodede den daværende Regering om. Man bad Regeringen om at sætte ind for at afhjælpe den Arbejdsløshed, der var i disse Kommuner. Og det var ikke i Sulsted-Ejstrup alene, det var ogsaa i Brønders-